

KUSTÁR György

Lázár

Akkor szétszakadt a pillanat
megteltek esővel a kővedrek
és vér itta magába a port

ott se voltál amikor meghalt
el se indultál

miért

meghalt hogy kellékek árnyaivá
hulljon szét a lakoma
hogy dacos öröm leheljen életet
a megindult, málló testbe

igazolni

hogy nem rezzen a tükör és
a függöny ha megszűnik a csók

akkor se ha szétszakad a pillanat
ha megteltek esővel a kővedrek
és vér issza fel a port

ott se voltál amikor meghalt

el se indultál

Palimpszeszt

nem volt ijesztő. nem.
talán utoljára a szemébe nézni,
melyet belülről idegekig lekapart a láz.

küzd, bár már elfogadta.
árva lett, mire segítségre lelt.
a könyv önmagába simulva zárult
a lóca élén megtört a csésze fehérsége
a törött rokka meg-megrándult
az ágy néha nyikordult egyet
és benne újra megmozdult a vég

mennyi van még? leölnek minket is.
és a bárány gyávaságával állunk ott majd,
üresre mart papírt szorongatva

Valami összehajolt bennünk

[Nikinek és Zsoltinak]

Valami összehajolt bennünk
és bennetek, mint virágon a
pillangó két ölelkező lába.
minden csillogáson és pompán,
szervezkedésben megkísértő
magányon és kétségen túl, ahol
a vörösre erőltetett vagy kisírt
szem már csak homályt tapint,
valahol ahol a párhuzamosok
összeérnek, ahonnan bizsergető
és rettenetes meleg árad, ott, hol
a felfoghatatlan a halandóval
egymásba feszülve birkózik.

Valami összehajolt bennetek
és ebben a mozdulatban letörölt
rólatok mosolyt, ruhát, izmokat,
kecsesen megrezzenő csípőt,
inakat és csontokat, mindent,
le a csupasz és égő idegszálakig,
a nyugtalan mélységig húzva
és szálakra bontva bennetek
mindent, míg nincs már
semmi, se vágyódás, se
szerelem, se barátság, se
esküdözés, nincs szertartás,
se hegyek, nincs kaján megelégedés,
de még
a test szemérmes tágassága sem.